

**Skoro až na hranici pozemků s výrazem bez jakýchkoliv známek nervozity se dopraví dosti pomalým a lehkým krokem, na sněhové závěje našlapuje možná až příliš opatrně. Její kroky se následně zastaví před cestičkou vedoucí do středu lesa samého, přičemž si lehounce přimhouří oči a přelétne nový doplněk bradavické školy pohledem.* //Škoda, že je tak zubožený, by Bradavicím definitivně přidalo, kdyby tu mohl zůstat. V nějaké hezčí podobě. No, nádech, jdeme na to. Vítej doma?// *Zhluboka se nadechne a překoná hranici mezi sněhovými pozemky a zuboženým lesem, do nějž bez dalšího zaváhání vstoupí. Povolí si mírně sponu na zeleném plášti, co má na sobě, a nechá vykuknout i zbylé kusy svého oděvu, které čítají vrchní díl zeleného trička a spodní díl hnědých kalhot imitujících kůru stromů. V pasu má ovázaný pásek a na něm pověšeno poměrně velké množství kožených váčků, stejně jako jednu brašničku a ochranné rukavice. Zároveň si taktéž z hlavy shodí kapucu a odhalí tak rozpuštěné tmavé vlasy, které si rozhází kolem obličeje, když je prohrábne rukou. Nechá se cestičkou navést do středu lesa a pozorně se u toho rozhlíží kolem sebe, než se její pozornost plně zaměří na pětici skleněných koulí, stejně jako na ty menhiry.* //Takže pět sil stvoření, to by mohlo být zajímavé.// *Opatrně vezme jednu z koulí do ruky a prohlédne ji ještě tak. Poté ji dojde vložit do prvního menhiru, Sol.* //Sol, Slunce.// [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 1.]*

Sol

**V okamžik, kdy se kolem ní setmí, sebou lehounce cukne a poplašeně se rozhlédne kolem sebe ve znatelném a dosti jasně čitelném očekávání toho, že na ni něco vyskočí. Přesto hůlku na les zatím netahá, oči, byť v ten moment nepoužitelné, zavře a zhluboka se nadechne, téměř jako když se snaží na les kolem sebe naladit. Ona činnost jí nevydrží dlouho, její pokus o prodýchání totiž skončí stejně rychle jako začne, jakmile se do ní pustí onen roj štiplavého hmyzu. To se zkusí dost urychleně zamotat do toho pláště a co nejvíce si kolem sebe látku přitáhnout na snad alespoň částečnou ochranu. Komárům sama neubližuje, dokonce se je ani nesnaží více odehnat rukou, jejich nálet v tichosti přečká.* //Au. Tohle jsem definitivně nečekala, čekala jsem... útok něčeho většího. Doufám, že ten hmyz nebyl jedovatý, což pravděpodobně velmi brzo poznám, pokud ano... Možná by stálo za to si to ošetřit, jen kvůli tomu tady nejsem - eh, proč...?// *Sevření pláště povolí sotva se roj hmyzu vytratí, s čímž sebou maličko cukne zase ještě jednou, když přijdou instrukce od toho hlasu, co na ni promlouvá s instrukcemi. Přimhouří si maličko oči, znovu po tom náletu otevřené, a pomalu přikývne hlavou.* Dávat opravdové světlo. *Zamumlá v opakování oněch slov.* //Mohla bych svítit, ale... To není opravdové světlo, to je jen Lumos. Sol je dárce života, ale to kouzly nezvládnu, nemůžu vyčarovat život. Také je symbolem pravdy, možná mohu dát tu?//*

*//Ale zároveň jaká pravda dokáže prozářit celý prales? Mysli, co si ještě o Sol pamatuješ? Symbolizuje otce, rozum... Ne, to se pořád točím kolem toho života, to nejde. Možná... Když ho nevyčaruju, ale zasadím?// *I bez zraku natáhne ruce k těm váčkům, co má pověšené kolem pasu, přičemž je všechny prsty přejede v pravděpodobné snaze je od sebe navzájem identifikovat. Nesrozumitelně zamumlá pár frustrovaných slovíček, než si zkusí opatrně dřepnout nazem. Po té přejede holou rukou, bříšky prstů zkoumá zeminu u svých nohou.* To by asi šlo. *Vypadne z ní zkoumavějším tónem, s čímž se pro změnu zkusí hmatem dostat ke své brašničce a tu opatrně rozdělat, přičemž z té se pokusí vylovit svou hůlku. Její silnější konec sevře oběma rukama a poměrně zřetelně ze sebe vysype formulku, zatímco u toho znovu zavře oči.* //Nepotřebuju světlo. Stačí když zvládnu víc vnímat hmatem, nemusím pak vidět. A zasadím to tak.// Aprimor Tocar. [Uživateli se nepodařilo kouzlo Aprimor.]*

**Jednu ruku z hůlky pustí a položí ji na zem, spolu s lehce zmateným výrazem, po němž pohodí hlavou.* Ne, to nevyšlo. *Zamumlá a ruku ze země zvedne k těm štípancům od komárů, co si začne mnout, až se zarazí zcela v pohybu.* //Sakra. Nedrbat, to pak nevyléčíš. A soustřed' se, nemůžeš se tím, že tě to svědí, nechat rozptylovat. Musíš seslat to kouzlo. Nádech. Výdech.// Aprimor. *Vysloví tentokrát nejprve jen první polovinu formulky, načež se zhluboka nadechne. Uvolněnou ruku během toho nádechu vrátí právě na hůlku a tu znovu pevně sevře oběma, s čímž konečně doplní druhou část kouzelné formule.* Tocar. [Uživatel seslal kouzlo Aprimor. Vybraný smysl se výrazně zesílí, zatímco ostatní se dočasně utlumí.]*

**I tentokrát po pokusu o seslání kouzla jednu ruku z hůlky uvolní a položí ji na zem, s čímž pak spokojeněji kývne a svaly v obličeji se jí uvolněně povolí. Hůlku si schová zpět do brašničky a na zem pod sebou položí ruce obě, zavře si zase ony v současné chvíli nepoužitelné oči, a dost možná se zkrátka snaží navnímat zem pralesa. Až po poměrně delší chvíli znovu přikývne a rukou už poměrně dost sebejistě směřuje k jednomu z těch váčků na svém opasku, který poměrně nešikovně odváže a ještě rozváže. Položí si ho na kolena a vrátí se rukama k zemi, do níž zkusí opatrně vyhrabat jeden menší dolíček, který zaplní obsahem váčku - semínky.* //Snad bude třezalka stačit, jiné momentálně nemám. Není tu moc příležitostí k sázení... Ne jako u nás.// *Semínka zkusí opatrně rukama zakrýt vyhrabanou zeminou a ještě opatrněji, jemněji, to umačkat a udusat. Jakmile do země vloží potřebné, znovu se chopí své hůlky, kterou tentokrát namíří na místo semínek - a to tedy tak, že na místě jednu ruku drží, a druhou, pravou, do levé jemně bodne hůlkou. Maličko ji poté poodtáhne, když míří na správné místo, levou rukou cukne z místa dění a předvede inkantaci daného kouzla.* Herbivicus. [Uživateli se nepodařilo kouzlo Herbivicus.]*

**Zjevně dnes tedy nemá svůj kouzlící den, což se v té tmě poznává vlastně asi poměrně složitě, ale ona tedy chvíli vyčká, než ruku na místo udusané hlíny zase položí a přikrčí si obočí.* Zase? Co to dneska - ne, nerozčiluj se, pak ti to půjde akorát hůře. *Začne tím nespokojeným mumláním, ale rovnou sama sebe zastaví dříve, než je z mumlání celá mumlavá serenáda. Místo toho pak jen inkantaci toho kouzla zkusí znovu, samozřejmě poté, co levačkou zase uhne z jeho dostanu, zásah své osoby růstovým kouzlem na rostliny neriskuje.* Herbivicus. [Uživatel seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.]*

**Opět rostlince nechá chvíli na zpracování případného kouzla, než si jeho použití znovu zkusí zkontrolovat levačkou. To se pak tentokrát potěšeně usměje a hůlku pustí z ruky - ne doslova, to ji totiž uklidí do brašničky připevněné na boku. Stále v podřepu pak zvedne pohled nahoru k nebi, k místům, kde normálně mí sídlit symbol síly Sol.* Sol. *Začne tímto měkčeji vysloveným slovem a pomalu se u něj postaví zpět do stoje.* Darovala jsem nový život, život, který bude zářit opravdovým světlem. Stejně jako ti teď daruji jednu pravdu, pravda, která je též symbolem světla. Očištění a světla... *Pokračuje nakonec poměrně velkým množstvím slov, než se zarazí a prudčeji do plic vtáhne vzduch, jak když se rozhoduje, zda v povídání pokračovat.* ...občas si myslím, že sem nepatřím. Do turnaje, do školy, že jen zabírám místo někomu, kdo tu má být víc. To je pravda, která mě děsí a teď může zářit. Předám ji dál, stejně jako své světlo těm potřebnějším. Budu ho chránit, nebudu ho brát jako samozřejmost. Vidím, že není samozřejmostí, vidím, že občas musím dát kus svého, aby mohli vidět všichni. *Dokončí ten svůj proslov a... vyčkává. Chvíli, než je z té zkoušky snad vysvobozena, tehdy si oddychne a zkusí znovu prohlédnout své váčky, přičemž tentokrát vyloví mastičku. Tou zkusí ošetřit jednotlivé ranky od štípanců, dříve než věnuje pozornost opět skleněným koulím a menhirům.* [Uživatel použil Medik. Student se věnuje kouzelnickému léčitelství a první pomoc i práci se zraněným má v malíku. Rychle se dá do ošetřování či analyzování. Pár mávnutí hůlkou a drobnější zranění jakoby nebyla, ta středně závažná jsou stabilizovaná a ta těžká - no řekněme, že jsou na tom lépe než kdyby tam tento student nebyl.]*

Yara

**Mastičku si uklidí zpět do váčků a zkusí se oprášit, hlavně v oblasti kolen, stejně jako tak očistí i své dlaně. S tím pak zamíří k dalším skleněným koulím, co jí jsou nabízeny, jednu vezme do ruky a zamíří ji vložit do menhiru Yary.* //Yara, takže... buď bude povodeň nebo - u všech lesních duchů, proč se tu tak špatně dýchá?// *Ruku svěsí od menhiru zpět podél těla a potichu se rozkašle. Druhá ruku jí okamžitě putuje před pusou, kterou si zkusí nejen tou, ale i rukávem svého pláště zakrýt. Takto se rozhlédne kolem sebe, jak na jaguára, tak jeho menšího brášku v podobě další kočkovité šelmy, jaguarundiho. Překvapeně zamrká a o krok klopýtne dozadu.* //Hádám se mě tu nikdo otrávit nesnaží, ale... Proč - tohle. No, jaguára nechám být, nevypadá, že je naštvaný. Vzájemný respekt, kamaráde, hm? Já jsem taky kočka, tak na sebe nebudeme útočit.// *Jako větší problém pak zjevně vyhodnotí toho jaguára, kterého dost dlouho prohlíží pohledem, než od něj uhne na druhou kočičku. K té opatrně udělá jeden krůček zase vstříc, ale jen ten. Nic víc, jen začne melodickým tónem bez spěchání pronášet svá další slova.* Ahoj, kamaráde. Tě sem taky zavřeli, hm? Jsi z toho smutný? Myslím, že by to vylepšilo, aspoň trochu, podrbání, to je hodně příjemné. *Začne otázkami, ale nakonec tedy přejde ještě k jiným slovům, během nichž odhalí své ruce, v nichž tedy nic nemá, asi ukázka toho, že nejde ubližovat.* Můžu k tobě blíže?*

**S tou otázkou mírně roztáhne rty do úsměvu a pomalu zkusí jednu ruku natáhnou před sebe. Nespouští z daného tvorečka svůj pohled a zkusí směrem k němu udělat jeden krok vpřed.* //Yara symbolizuje emoce, možná se na něj musím vnitřně naladit, aby mi neutekl? Empatie, prokázat víc empatie. Co máme společného... Je tu sucho a... Bojíme se toho jaguára, kde je?// *Přeci jen po tom jednom krůčku ten oční kontakt vlastně dost možná neuváženě přeruší a koukne po narušiteli jinak klidné, byť nehostinné, scénérie. Jestli však ten je stále na svém místě a nepodniká výpravy blíže k její osoba, zkusí se naladit zpět pozorností na toho menšího tvora. Obnoví oční kontakt a zkusí postoupit zase o krok blíže.* Taky se ti špatně dýchá, hm? Mně také, to máme společné. Ale to vyřešíme, hm? Nějak. A určitě se bojíš toho jaguára, já taky. Ale i to spolu zvládneme, hned co ti zvedneme náladu... *Během svých slov překoná zbývající vzdálenost mezi sebou a tvorečkem, přičemž pokud ten jí neutíká, tak na něj pak svou ruku zkusí opatrně položit. Nejprve jednu a nechá ho zvyknout si na její dotek, než připojí i druhou a opatrně ho začne hladit.* Ták, to je lepší, ne? A - *Pohne pomalu hlavou zase k druhému tvorovi, zatímco se džungle snad vrací do většího normálu co se vzduchu a jeho vlhkosti týče.* - tamten, ten mám neublíží. Neublížil. *Dokončí a spokojeně s nastupujícím tropickým deštěm přivře oči.* //To je lepší.//*

Yvy

**S koncem deštiku se narovná v zádech a oči otevře. Nevypadá jí vůbec nijak rozčarována, na tváři ji naopak hraje poměrně široký úsměv, s nímž si dojde nabídnout třetí ze skleněných koulí. Tu bez většího zaváhání vloží do menhiru Yvy, matky země. Úsměv jí v tu ránu z tváře zmizí, když příroda kolem ní začne schout, to lehce vykulí oči a otočí se na patě kolem své osy. Obličej drží v oné šokované rovině po celou dobu zkoumání svého nového zuboženého okolí pohledem.* Ale... //Kdybych věděla, že to způsobí tohle, tak tam tu kouli nestrkám. Však přírodě neublížujeme...// *Šokovanost přejde po jisté chvíli v nespokojenost, což je výraz, který se jí drží i když přijme to zkamenělé semínko a další pokyny. Pevněji ho sevře ve svých dlaních a zavře si oči - dost možná se ho opět omezením dalších smyslů snaží navnímat.* //To vypadá... že tam život je. Hluboko. Takže motivace. Jinak tohle semínko asi nevyléčím, doktorem semínek nejsem.// *Stisk kolem semínka povolí a upne na něj své oči.* Možná ti přijde, že síla, co ničí, je silnější, ale není to pravdou. Všichni vidíme spíše to špatné než to dobré, co v nás a kolem nás je. Ale je spousta věcí, pro které se můžeš snažit, pro které stojí za to se snažit. Například, děláš radost - a lidská radost, upřímná a surová, je k nezaplacení. *Povídá a semínko u toho položí na zem, opět do doličku, který tam vyhrabe. Zatím jej však pod zeminu neschovává, znovu se zkusí chopit své hůlky dříve než čehokoliv jiného.* Aguamenti. [Uživatel seslal kouzlo Aguamenti. Z hůlky sesilatele vytryskne voda.]*

**Vodou opatrně pokropí jak samotné semínko, které u toho přidrží rukou, asi ať jí neodplave s proudem, tak zeminu kolem něj. Tu následně začne během pokračování svého proslovu holýma rukama za úplného spojení s tou zemí hrabat na dané semínko.* Život je to nejdůležitější, co máme. Musíme o něj bojovat a růst, musíme se snažit. Všichni. Nikdo nám totiž nemůže říkat, kým jsme, co dokážeme. Mohou nám házet klacky pod nohy, ale když se zvedneme ze země a budeme pokračovat po pádu, budou tím nakonec více šokování a rozezlení oni. Takže i kdyby vše kolem umíralo, i jeden život stojí za to. Jeden zachráněný život. *Uzavře spolu s hlubokým výdechem poslední větu, co ze sebe vypustí. Obě ruce složí na hlínu, pod níž má schované ono semínko, a drží je na ni. Dýchá zhluboka, klidně a znovu jí klesnou víčka, zatímco se její obličej zcela uvolní.* //Nemohu ti přikázat mít motivaci. Nemohu ti přikázat vyrůst. Ale prosím, pokud to uděláš, tak z tebe bude mít radost alespoň jeden člověk. Budeš mít na svědomí něco pozitivního, což je mou motivací. Pozitivní věci pro ostatní, pro to se vyplatí tu být.// *Několikrát se nadechne a vzduch z plic zase prudčeji vydechne. Až poté ruce z hlíny zvedne a znovu si nabídne do pravé ruky hůlku, se kterou se pokusí o opakování růstového kouzla.* Herbivicus. [Uživatel seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.]*

Ybytu

**S úspěšným předvedením toho růstového kouzla si tentokrát oddychne, dost možná skutečně ráda, že přeci jen to s tím jejím kouzlením není až natolik marné, jak to může působit na první pohled. Zároveň zase potěšeně sleduje, jak les kolem ní ožívá a rostlinky se probouzí k životu - ona dobrá nálada lesa je pak zjevně nakažlivá, se se zdánlivě nově objevenou energií postaví a vyrazí znovu k menhirům. Znovu pak tedy bez váhání čapne do ruky čtvrtou kouli a dojde ji umístit do jednoho z těch menhirů, poslední ho ze dvou zbývajících, Ybytu.* //Ybytu, vítr. To... by mohlo být zajímavé, hlavně ne žádné sucho - ugh, ticho z bezvětrí není o moc lepší. To působí, jak když tu je něco nebezpečného, co na mě skočí... A les se toho také bojí.// *S tím, jak les přestane s pohybem, tak ona se celá napne a jak kdyby se blížilo nebezpečí se i v lidské podobě naježí. Pozorně zkoumá to okolí a možná hledá hrozby stojící za nehybným lesem, než pohodí hlavou a zaměří svou pozornost před sebe do vzdálenosti několika desítek metrů ke vzdušnému víru. Povytáhne obočí a pohlédne na ty překážky, co mezi ní a vírem stojí.* //Tak to definitivně půjde líp ve zvířecí podobě, jsem menší a obratnější, jinak to budu přelézat deset let.// *Zhluboka se nadechne, přivře si oči a přikrčením se na všechny čtyři zkusí nabrat podobu zrzavé kočkovité šelmy s dlouhým ocasem.* [Uživatel použil Registrovaný zvěromág. A je to tady! Než stačí kdokoliv mrknout, kouzelník se ladně přemění ve svou zvířecí podobu. Proměna proběhne s naprostou samozřejmostí a lehkostí, jako by to byl pro něj denní chléb. Teď může nenápadně zmizet z dohledu, proplížit se kamkoli, kam by se jako člověk nedostal, nebo elegantně vyklouznout z nepříjemné situace. A když se zase promění zpět? Jen si upraví hábit a s úsměvem pokračuje dál, jako by se nic nestalo.]*

**Tlapky si pěkně srovná pěkně vedle sebe a spolu s krčením čumáčku je tedy pohledem přepočítá. Taktéž si v té nové podobě nejprve zkontroluje vlastnictví ocásku, kterým pohodí vzduchem. S tím si na novou podobu asi dostatečně zvykne, tedy, alespoň natolik, že s opatrným našlapováním vyrazí vstříc spadlým kmenům. Před prvním z nich pak váhavě zastaví a upne na něj oči.* //Drápky. Ven. Teď. Vytáhnout drápky, ano, tam - jo. Jo!!! *Pěkně pomaličku a nejistě tasí drápky a dá se do přelézání jednotlivých kmenů, vlastně taky dost pomaličku až s dojmem, že tohle není zrovna součástí jejího kočičího tréninku, jak neohrabaně na to jde. I když to místy možná drhne, tak nezastavuje, zastaví až u té tuňky. Před tou se totiž oklepe a s vrcením hlavou zkusí jít pěkně po jejím okraji, aniž si namočí tlapičky - a když už, tak co nejméně a zároveň je pak hned oklepat a olízat. Kočičí tělo nicméně využije více u toho keře, kterým se jednoduše zkusí protáhnout ve větších mezírkách, jak to jen kočky v menších prostorech umí.* //Neslyším už něco? Hm, ještě kousek blíž, už to skoro začíná znít jako slova...// *Překoná ještě pár krůčků směrem k víru, kde zkusí nabrat zpět svou lidskou podobu. Na dvou nohách chvíli jen stojí a s koukáním do země pravděpodobně upravuje své vnímání světa z předchozího způsobu na ten lidský, než se jemně kousne do rtu a pohlédne přímo na ten vír.* //Naslouchej nejdřív šepotu, než budeš mluvit s bouří? Co to znamená?//*

Oči nejprve zase přimhouří a pak je rozšíří, byť bez většího znatelného náznaku pochopení situace. S tím sama začne vířit kolem větrného víru, tedy obcházet ho kolem dokola a propalovat ho tím doširoka rozevřeným pohledem.* //Naslouchej nejdřív šepotu, tichému, než budeš mluvit s bouří? Hlučnou a hlasitou? Hm, to je možná až moc jednoduché vysvětlení, kdyby to bylo jen o hlasitosti. Možná... naslouchej tomu, co je malé a neviděné, tedy tiché, co se nese šepem, než se pustíš do očividného? Nemluvit s bouří, která je vidět, ale sledovat, co se hýbe kolem hlavního... výbuchu.// *Zároveň tedy u té chuze vlastně pak výrazy střídá, chvíli kouká s těma očima otevřenýma zeširoka a chvíli je zase mhouří. Až nakonec zastaví a otočí se zády k víru, udělá pár kroků směrem od něj, načež se otočí o dobrých sto osmdesát stupňů a vrátí se k víru. Kterému je asi zrovna konečně odhodlána něco vyslovit, si ztěžka polkne a o něco více nejistě začne promlouvat.* Myslím, že poselství říká, že se musím více dívat na to, co se děje kolem. Kolem mě, na to, co nese vítr šepem, na to co dělá okolí. Musím vidět, co se děje kolem mne, vnímat to a chápat, protože když tomu budu naslouchat, budu hlavním událostem, bouří, rozumět o to lépe. Vidět, co má od povrchem. Vyplatí se to, budu se lépe orientovat a více souznít se situací, což je... cíl v životě. Být napojen na okolí.* Vyloží svůj výklad daného poselství a dál hledí přímo současné bouři do očí. Obrazně řečeno.

Tatá

**Uvolněnou cestou se vrátí zpět k menhirům. Hlavou u toho pak sice cukne směrem k východu z lesa a cestičce, co tím směrem míří, možná při zvažování, zda už tedy nemá dost - ona ta únava na ní v tuhle chvíli už trochu číst jde, držení těla je takové povadlé a výraz o něco méně soustředěný. Navzdory tomu rozpoložení, co je na ní čitelné, však zůstane a dojde si nabídnout poslední ze skleněnou kouli. Vloží ji do příslušného menhiru a rovnou ustrašeně přivře oči.* //Možná by byl lepší nápad jít si před ohněm odpočinout, kdo ví, co ničivého mě čeká... U všech lesních duchů, proč to vypadá, že utekla všechna... Magie? Doufám, že jen ta lesní a já mám svou na opravu toho, co se bude dít...// *Další vytrácení se energie z lesních prostor u ní vyvolá na unavené tváři dost silné starosti. Ty tam viset nechá, ani se nesnaží tuhle emoci nijak více zkrotit a dostat pod pokličku, nechá se jí ovládat. Ustaraně tak kouká po okolí, až se pozorností zakotví na osobě ničící liánu.* Hele! *Houkne na něj ještě než do té liány vlastně začne řezat, on jí k tomu houknutí stačí jen pohled na nůž.* To - to není správně. Nemůžeš lesu brát víc než potřebuješ. A rozhodně ne takovýmhle způsobem, se bude zlobit, to nejde! *Snaží se tam přeci jen zapůsobit na osobu slovy a ještě k ní dojít. Krok za krokem, ani ne nijak pomalu, je to spíše běh.* Accio nůž. *Zamumlá, když si znovu vezme do ruky hůlku.* [Uživatel seslal kouzlo Accio. Vyslovený předmět je přivolaný k sesílateli.]*

Tak ten nůž chytne do ruky a nejen to, když už ho má, zkusí si ho poměrně rychle schovat za opasek. Na postavu v plášti povytáhne obočí a odsuzovačně zavrtí hlavou.* Takhle fakt ne. A ten nůž je teď můj, než se naučíš - naučíte? - chovat slušně. Například, pokud člověk potřebuje kousek liány, vybere si konec, nebude sekát hlava nehlava do jejího středu, však k čemu tak poškozený kus je, to není vhodné ani do lektvaru. *Pokračuje v poučování postavy, si vlastně nasadí i dosti maminkovský tón, jak když před ní stojí neposlušné dítě, co potřebuje disciplinovat.* A teď... Kšá? Kouzlit na vás nebudu. To taky není úplně v souladu s tím, že se máme chovat hezky, ale samozřejmě pokud tu chcete tropit ještě více neplechty, tak nemám problém zkusit něco horšího. Myslím, že je tu dost kořenů, co by mohly reagovat na mou vůli a postavit hezké vězení... *Sice přislíbí onen akt neútočení, dokud liána, co se tak ocitá pod její ochranou, zůstane v jednom kuse, ale připojí si i tu výhružku. K dalším kouzlům nicméně nesahá, spíš jí pak pozornost spolu s fascinovaným výrazem uteče k proměně lesa.* Jé. *Vydechne si a od liány odstoupí, pohled roztěkaný a okouzlený jak Alenka v říši divů.

Konec

**Její údiv pokračuje s dalším děním a finálními proměnami džungle, které se před ní odehrávají. Se poměrně rozradostněně točí kolem své vlastní osy, ruce uvolněné, stejně jako obličej a držení těla.* Nemůžu tu zůstat? *Zeptá se lesa kolem sebe - ovšem asi i jí je jasné, že to není tak zcela možností, která je splnitelná. Přesto se několikrát zhluboka nadechne a očima zkoumá džungli tak, jak když si chce každý její kousek nenávratně vtisknout do paměti. Teprve poté se pomalým, opatrným a rozvážným krokem, kdy při každém z nich pečlivě kouká na zem na místa, kam našlapuje, vydá z lesních prostor zpět na zmrzlé bradavické pozemky.* //To bylo téměř jako pohádka. Nemůžu si to dát ještě jednou?//*